

ת"ד 3358/10/14 - מדינת ישראל נגד אוריון בן חיים

29 ינואר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 3358-10-14 מדינת ישראל נ' חיים

פרק 415148/13

לפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמים אוריון בן חיים

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד חלק רחל

ב"כ הנאשם: עו"ד כהן שלמה

הנאשם עצמו

החלטה

הנאשם אשר לפני, הורשע עפ"י הודאתו בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה בניגוד לסעיף 64 א(ב) לפקודת התעבורה, יודגש כי המדובר בתאונה אשר התרחשה ביום 18.9.13 בסמוך לשעה 00:30 עת פגע רכב הנאשם בהולך רגל, אשר חצה את כביש 57, במקום שלא הוסדר לחציה.

כתב האישום איננו מייחס לנאשם אשמת גרימת התאונה!

כבר בישיבה מיום 19.7.15 הסכים הנאשם לפסילת רישיון נהיגתו לתום ההליכים המשפטיים בתיק זה.

ביום 19.7.15 הודה באשמה, ונשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן.

בהמשך, בעקבות ממצאי התסקיר ותיעוד רפואי, אשר הונח בפניי, הורתי על העמדתו לאבחון ע"י ועדת איבחון לפי חוק הסעד (טיפול במפגרים) תשכ"ט 1969.

מתחם הענישה ההולם

עמוד 1

עבירת הפקרה הינה עבירה המאופיינת בכשל מוסרי חברתי.

עבירה זו, חותרת תחת יסודות הסולידריות החברתית המחייבת אדם, גם ללא קשר למעורבותו בתאונה או לאחריותו לתוצאותיה, לעצור ולהגיש עזרה בין במישרין, בין ע"י הזעקת כוחות הביטחון.

עזיבת מקום התאונה, אף מחבלת באפשרות לחקור נסיבותיה ומשבשת ממצאים פיזיים במקום התאונה.

ביהמ"ש העליון, שב וחזר על כך שלעבירה זו כיעור מוסרי, ופגיעה במרקם החברתי שיסודו בסולידריות ובציות לשלטון החוק.

ראה בעניין זה-

רע"פ 3626/01 וייצמן נ' מדינת ישראל

ע"פ 5008/08 סומך נ' מדינת ישראל

ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל

עמדת התביעה:

באת כוח המדינה, ביקשה לקבוע כי מתחם ענישה הולם נע בין 10 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר בנסיבות התאונה שלפנינו.

התביעה הפנתה לע"פ 59/14 פרלמן נ' מדינת ישראל

ע"פ 1825/14 סרחמן נ' מדינת ישראל

עפ"ת 63622/11/15 עויידה נ' מדינת ישראל

הסנגור:

מבקש לקבוע כי מתחם הענישה נע בין של"צ למאסר בדרך של עבודות שירות ומפנה ל-

ת.ד 6602-10-12 מדינת ישראל נ' ספנוב

ת.פ 35001-07-10 מדינת ישראל נ' אבשלום אטהרי

וכן, לדבריו של כב' השופט זילברטל בע"פ 3754/14 פלוני נ' מדינת ישראל בו נאמר בין השאר כי:

"ואולם, אין לומר שלא היו מקרים בהם נגזרו עונשי מאסר בעבודות שירות בעבירת הפקרה...גם לאחר התיקון בפקודה."

לאחר שבחנתי מכלול הפסיקה וטיעוני הצדדים, הריני קובעת כי המתחם העונשי לעניינינו, הינו -

עמוד 2

מאסר לתקופה הנעה בין 6 חודשים ל-36 חודשים, ופסילה בין 24 חודשים ל-36 חודשים.

אשר למיקומו של הנאשם במתחם -

באת כוח המדינה הכירה "בבעייתיות מסוימת העולה מן התסקיר" וביקשה לגזור על הנאשם 12 חודשי מאסר...

במקביל ציינה כי ערה לכך שהתאונה התרחשה קודם תיקון החוק בעניין ההפקרה.

אציין, כי לנגד עיניי עמדת המדינה בתיק דומה אשר נדון בפניי ובו מלבד אירוע ההפקרה, הורשעה הנאשמת בעוון גרימת שתי תאונות.

הראשונה - נושא ההפקרה והאחרת במהלך הימלטותה ממקום התאונה.

הכוונה ל- ת.ד. 4870-04-15, מדינת ישראל נגד עפיף שואר.

בו הוצג בפניי, הסדר טיעון אשר במסגרתו - טענה המדינה לרף עליון של 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, ואילו הסנגור ביקש להסתפק בעונש של"צ"....

בבואי להשוות ענייניו של הנאשם הניצב בפניי לעניינה של עפיף שואר הנ"ל, מצאתי כי לגבי הנאשם הנוכחי יש 2 שיקולים נוספים שיש לשקול לקולא -

1. חוסר אשמה בגרימת התאונה.

2. מצבו הגופני אישיותי החרגי.

כבר בראשית הדיונים, רמז הסנגור על בעייתיות באישיותו של הנאשם. הופעתו החרידה ותולדות חייו.

ביהמ"ש נדרש לנושא זה בישיבה מיום 1.6.15 - דע עקא - לאחר שיחה קצרה עם הנאשם, נחה דעתי כי אין הבעייתיות בהתנהגותו ובהופעתו מגיעה כדי פגם בכושר המשפטי, ולפיכך הורתי על המשכת ההליכים שבהחלטתי ביום 1.6.15 הנ"ל, קבעתי כי לא מצאתי מקום להורות על אבחון,

אלא שבמקביל קבעתי, כי ניתן יהיה לשוב ולהידרש לנושא זה בהמשך.

משהונחה בפניי המלצת שירות המבחן, משהונח בפניי תיעוד רפואי עדכני, ולמרות שהצדדים סיימו טיעוניהם, לנוכח מראה עיניים התרשמתי בדבר חריגות כלשהיא בנאשם, אשר הצריכה אבחון נוסף.

מסיבה זו הורתי על קבלת חוות דעת של ועדת אבחון לפי חוק הסעד (טיפול במפגרים) תשכ"ט 1969.

עתה, בנקודת זמן זו הגעתי למסקנה כי המדובר בנאשם אשר עלול "שלא לשרוד" תקופת מאסר בין כותלי בית הסוהר.

מפאת צנעת הפרט לא אצטט האמור בתיעוד רפואי, בתסקיר ובקביעת ועדת האבחון, המדברים בעד עצמם.

במקביל, השכיל הנאשם לוותר על רישיון נהיגתו לצמיתות.

עמדת הנפגע בתאונה הונחה בפניו ולדברי ב"כ המדינה: "אין לו עניין בהחמרה עם הנאשם. הוא מבקש אף להקל עם הנאשם."

ראה עם' 10 לפרוטוקול, שורה 12.

משעה שהנאשם מוותר על רישיון נהיגתו לצמיתות, בכך גילה הפנמה מלאה של טעותו וכן הכרה בחומרה המוסרית הנלוות לכך.

מכאן ואילך, יש ליתן דגש לעניין שיקומו.

סוף דבר

1. הריני מורה על פסילת רישיון נהיגת הנאשם לצמיתות.

2. הנני גוזרת על הנאשם, 6 חודשי מאסר אשר ירוצו בפועל, והיתרה על תנאי שבמשך 3 שנים לא יעבור עבירת הפקרה, או עבירה של נהיגה בפסילה, או עבירה על תקנות 144, לתקנות התעבורה.

3. הריני מורה כי עונש המאסר אשר הוטל עליו, ירוצה בדרך של עבודות שירות במסגרת ביה"ח לניאדו בנתניה.

הנאשם יועסק 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות.

ביום 30.4.17, על הנאשם להתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר כפי המפורט בסעיף 5 לחוות דעת הממונה.

הריני מזהירה את הנאשם כי אם לא ירצה העבודות כנדרש, ישלח לריצוי יתרת העונש בין כותלי בית הסוהר.

בשל מצבו הרפואי, ובשל מצבו התעסוקתי, כפי שעלה במעקב מתמשך, שהרי הדיון בתיק זה נמשך תקופה ארוכה, מצאתי לנכון כי אין לגזור קנס כספי/פיצוי.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ב' שבט תשע"ז, 29/01/2017 במעמד הנוכחים.

אטליא וישקין , שופטת בכירה

הוקלדעלידישנהבמנדל